

HỒI 267**Bí Mật Động Trời**

Từ Tử Lăng không nói tiếng nào, chỉ dùng ánh mắt sắc bén của mình nhìn thẳng vào Tào Ứng Long, hồi lâu sau mới nói: “Tào Ứng Long người xưa nay tâm lang thủ lạt, nổi tiếng liều mạng không sợ chết, đột nhiên lại trở nên tham sinh úy tử thế này, rõ ràng là có điều trá ngụy, Từ mẫu tuyệt đối không mắc bẫy đâu”.

Tào Ứng Long lộ ra biểu tình chán nản chua chát của kẻ kiêu hùng khí đoản, thở dài nói: “Cũng không trách được Từ huynh có ý nghĩ này, thậm chí trước đây có người nói với ta rằng Tào Ứng Long này sẽ vì sinh mạng mà nói chuyện điều kiện với kẻ khác, chính bản thân ta là kẻ đầu tiên không tin. Hà! Từ huynh có thể ra lệnh cho thủ hạ tạm thời lùi ra xa được không?”.

Từ Tử Lăng do dự giây lát rồi vẫy tay ra hiệu cho thủ hạ lùi lại, nhưng vẫn giữ thế bao vây, nghiêm cẩn đề phòng Tào Ứng Long chạy trốn, còn gã thì nhảy xuống chiến mã, đi đến trước mặt họ Tào. Dựa vào cảm giác linh mẫn của mình, gã biết đối phương không hề vận khí hành công để khôi phục lại nguyên khí đã hao tổn.

Tên tặc khẩu đã hoành hành một thời này đột nhiên giống như già đi mấy chục tuổi vậy, thần thái mệt mỏi, tâm lực hao tổn, cười khổ nói: “Vừa rồi khi ta thấy Từ huynh dùng trường côn phóng xuyên qua bối tâm Phòng Kiến Đỉnh, trong lòng chợt sinh ra cảm giác buồn nản, biết rằng huynh là kẻ địch mà ta vĩnh viễn cũng không thể đánh bại. Trong sát na đó, muôn ngàn ý nghĩ lướt qua đầu ta, khiến Tào mẫu giống như kẻ vừa bừng tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng triền miên vậy, cảm thấy hai tay mình đều là máu tanh, tội nghiệt quá nặng, sau đó thì vạn niệm cùng tiêu tán, thấy mình sống không bằng chết”.

Từ Tử Lăng cười lạnh lùng nói: “Nếu thật sự là sống không bằng chết thì đâu cần phải nói điều kiện xin tha mạng với Từ mẫu làm gì”.

Tào Ứng Long gật đầu nói: “Cũng không trách Từ huynh châm chọc ta được, thực tình thì trong tình cảnh này, không hiểu sao khát vọng mà hai mươi năm nay ta luôn áp chế trong lòng lại dâng trào lên, vì tâm nguyện đó, nên ta mới mở miệng xin Từ huynh tha cho một

mạng. Nếu Từ huynh sợ bị ta gạt, ta có thể tự động tán đi chín thành công lực, chỉ giữ lại một phần để giữ mạng phòng thân, như vậy thì huynh không cần phải lo hậu hoạn gì nữa, mà còn có thể kịp thời đi cứu Thạch Thanh Tuyền. Từ huynh nếu vẫn thấy không thể được, thì hãy lập tức xuất thủ lấy mạng ta cũng được, Tào mỗ quyết không hoàn thủ”.

Tào Ứng Long dường như đã biến thành một con người khác, ngữ khí tràn đầy vẻ chân thành phát ra từ tận nơi sâu thẳm trong nội tâm, cộng thêm thần tình rầu rĩ lúc y nói chuyện, khiến người ta hoàn toàn không có cách gì nghi ngờ thành ý của y.

Từ Tử Lăng cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Luận những điều đã gây ra trong quá khứ, Tào Ứng Long cho dù chết một vạn lần cũng không thể đền tội, hơn nữa gã cũng sớm hạ quyết tâm, thề phải trừ bằng được tên ác tặc đầu sỏ này, nhưng vì Thạch Thanh Tuyền, gã có nên đồng ý vụ giao dịch này hay không?

Tào Ứng Long bình tĩnh nói: “Giả như Từ huynh nghe xong cho rằng điều Tào mỗ nói là không đáng, hoặc cảm thấy bản thân có chỗ nào không thực lòng, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ thủ lấy đi tính mạng của họ Tào này, ta đây tuyệt đối không phản kháng, lại càng không oán giận”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Tào đương gia thật sự không sợ ta bất chấp những điều người nói là thật hay giả, vẫn hạ thủ lấy mạng người hay sao?”.

Tào Ứng Long cười khổ nói: “Vậy thì coi như trước khi chết ta đã nhìn lầm người, có chết cũng không oán hận được ai”.

Trong đầu Từ Tử Lăng hiện lên bóng dáng yêu kiều của Thạch Thanh Tuyền, gã trầm ngâm giây lát rồi gật đầu nói: “Được! Từ mỗ xin rửa tai cung kính lắng nghe!”.

Tào Ứng Long cúi đầu hồi lâu, rồi mới hạ thấp giọng nói: “Nếu không nói rõ từ đầu, chỉ sợ Từ huynh không tin. Cũng may là từ giờ đến lúc trời sáng vẫn còn một canh giờ nữa, chúng ta có đủ thời gian. Từ huynh đã từng nghe qua trong Ma môn có lưỡng phái lục đạo chưa?”.

Từ Tử Lăng hiểu được ẩn ý trong lời nói của Tào Ứng Long, bởi vì nếu y thật sự hủy đi chín thành công lực, tất sẽ phải nhân lúc trời chưa sáng mà thoát khỏi hiểm địa, sau đó ẩn tích mai danh, để tránh khỏi sự báo phục của cừu nhân. Ít nhất thì người của Phi Mã Mục Trường cũng không chịu bỏ qua cho y, mà Từ Tử Lăng gã cũng không thể ngăn cản họ báo thù.

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: “Ta mới chỉ nghe qua Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ, còn chưa từng nghe là có lưỡng phái lục đạo gì cả, Âm Quý Phái chắc là một trong lưỡng phái đúng không?”

Tào Ứng Long gật đầu: “Âm Quý Phái phái được phong là Ma môn chi thủ, tất cả đều vì bọn họ sở hữu bảo thư Thiên Ma Bí Lục của Ma môn, bảo thư này cùng với Từ Hàng Kiểm Điển của Từ Hàng Tịnh Trai đều là kinh điển chí cao vô thượng của chính tà lưỡng đạo. Tà đạo thì phân thành lưỡng phái lục đạo, còn chính đạo thì chia thành Từ Hàng Tịnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Viện”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Tào đương gia có phải là người trong Ma môn không?”.

Tào Ứng Long cười khở: “Nếu không phải người trong Ma môn, thì sao có quan hệ với Dương Hư Ngạn được?”.

Thấy vẻ kinh dị thoáng hiện lên trên gương mặt tuần tử của Từ Tử Lăng, y vội vàng nói: “Tuy ta xuất thân trong Ma môn, nhưng trong lòng lại hận sự môn đến tận xương tủy, tất cả đều vì sau khi thành niên, trong một lần ngẫu nhiên, ta đã phát hiện năm xưa lúc sư tôn thu ta làm đồ đệ, đã hạ độc thủ giết sạch phụ mẫu huynh đệ tử muội của ta, gọi đó là trăm tặc duyên. Chính sự việc đó đã khiến cho lòng ta tràn đầy phẫn hận, nhưng lại không thể phản kháng, thế nên đành đem hết cừu hận trút lên đầu kẻ khác, đến ngày hôm nay mới tỉnh ngộ ra, quá khứ thật giống như một cơn ác mộng vậy”.

Từ Tử Lăng lần đầu tiên cảm thấy thương hại y, liền hỏi: “Lệnh sư là ai?”.

Hai mắt Tào Ứng Long sáng rực lên ngọn lửa thù hận, trầm giọng nói: “Y chính là nhân vật mà cả Từ Hàng Tịnh Trai cũng phải nể sợ mấy phần, Tà vương Thạch Chi Hiền”.

Từ Tử Lăng thất thanh kêu lên: “Thạch Chi Hiền, đó không phải là sinh phụ của Thạch Thanh Tuyền hay sao?”.

Tào Ứng Long ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, thở dài một tiếng rồi bắt đầu đi vào chủ đề chính cho kịp thời gian: “Trong vòng trăm năm trở lại đây, thiên hạ đại loạn, Ma môn cũng ứng vận mà sinh ra mấy đại nhân vật siêu quần bạt tụy, nổi bật nhất chính là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, Tà Đế Hưong Vũ Điền và Tà vương Thạch Chi Hiền, luận danh khí thì Chúc Ngọc Nghiên là thịnh nhất, song nếu luận thực lực, hai người kia cũng tuyệt đối không kém hơn bà ta”.

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi nói: “Trước khi Hưong Vũ Điền chết đi đã khôi phục lương tri, Thạch Chi Hiền và Bích Tú Tâm kết hợp, chắc cũng đã cải tà quy chính”.

Tào Ứng Long lộ ra nét mặt vừa kinh sợ vừa khinh bỉ: “Phi!” một tiếng rồi nói: “Thạch Chi Hiền là kẻ thiên sinh tà ác, sự diệt vong của Tùy triều, thiên hạ từ thống nhất biến thành phân loạn như ngày hôm nay, y là kẻ phải nhận trách nhiệm lớn nhất”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Có chuyện này sao, Thạch Chi Hiền dựa vào bản lĩnh gì mà lật đổ Tùy triều chứ?”.

Tào Ứng Long nghiêng răng kèn kẹt nói: “Thạch Chi Hiền còn có một thân phận khác, chính là đại thần được Dương Quảng sủng tín nhất, Bùi Cự, phụ trách việc mậu dịch trong ngoài nước. Chính là do y xúi dục, nên Dương Quảng mới làm ra chuyện điên rồ là mang quân viễn chinh Cao Lệ, để chuốc lấy thất bại thảm hại”.

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi.

Ngày đó ở Mạn Thanh Viện, Hình Mạc Phi đã từng nhắc đến người này, nói rằng y có viết ra một bộ Tây Vực Đồ Ký gồm ba quyển ký thuật phong tục tập quán của bốn mươi bốn nước ở Tây Vực, phần cuối cùng ở đoạn tự văn có ghi: “Hôn, Đột khả diệt”, làm cho Dương Quảng hưng binh viễn chinh Tây Vực, gây ra cảnh máu chảy thành sông, thây chất thành núi. Lần này Phục Khiên đông lai, cũng chính là vì muốn tìm họ Bùi này để tính sổ. Người này lại giỏi dùng gian kế, hô phong hoán vũ ở Tây Vực, làm cho Đột Quyết phân ly, tàn sát lẫn nhau, thây chất đầy nội. Dương Quảng cũng vì ba lần viễn chinh Cao Lệ mà dẫn đến phiên quân nổi lên khắp nơi, cuối cùng cũng bị diệt vong.

Tào Ứng Long gằn giọng nói: “Dương Quảng bất nhân vô đạo, tuy nói là có liên quan đến bản tính phản phúc của y, nhưng nếu không phải có Thạch Chi Hiền ở sau xúi bẩy, thì tuyệt đối không thể hủy diệt được cơ nghiệp hùng hậu mà Dương Kiên đã gây dựng trong thời gian ngắn như vậy”.

Từ Tử Lăng bắt đầu cảm thấy ghê sợ: “Làm như vậy thì có lợi gì cho y chứ?”.

Tào Ứng Long thở dài: “Vấn đề là bất luận Văn Đế hay Dạng đế đều hết sức đề xướng Phật giáo, xây dựng Phật tự khắp toàn quốc, cho quảng bá kinh Phật, tuyên dương Phật giáo, thậm chí còn có thể nói là dùng sức mạnh của quốc gia để tuyên truyền Phật giáo, việc này hoàn toàn đi ngược lại với tín niệm của Ma môn, Thạch Chi Hiền làm sao có thể để cho họ Dương làm như vậy được. Nói cho cùng thì cuộc chiến giữa Từ Hàng Tịnh Trai và Ma môn, rốt cuộc cũng chỉ là cuộc tranh giành xem chính thống chi đạo thuộc về tay ai mà thôi”.

Từ Tử Lăng nghe mà tròn mắt há hốc miệng, không hiểu hỏi: “Nếu chỉ là muốn đối phó với Từ Hàng Tịnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Viện, vậy tại sao các phái trong Ma môn không tập

trung toàn lực, đánh một trận tiêu diệt hai môn phái này, mà lại phải để vạn dân cuốn vào vòng nước lửa này, nếu để cho ngoại tộc thừa cơ xâm lấn thì không phải là được không bằng mất hay sao?”.

Tào Ứng Long mỉm cười đáp: “Mục đích mà Ma môn theo đuổi chính là tuyệt tình tuyệt tính, luyện được công pháp chí cao thì sẽ tuyệt tử tuyệt tôn. Bọn họ cũng xem sinh mạng chỉ là tạm thời và hư ảo giống như Phật giáo, chỉ có điều là phương pháp phá mê của họ lại không phải là cứu nhân tế thế, mà là coi đạo đức lễ pháp như trò chơi, vì vậy vì mục đích, họ có thể bất chấp thủ đoạn, không bị bất kỳ ước thúc gì”.

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Những chuyện trước đây Tào huynh làm, quả rất hợp với tôn chỉ của Ma môn”.

Tào Ứng Long chán nản nói: “Bởi vì ta được Ma môn rèn đúc nên, tất cả đều cảm thấy hết sức bình thường. Từ khi Hán Vũ Đế bài xích bách gia, độc tôn nho thuật, thì bắt đầu xuất hiện tranh giành đạo thống, thiên hạ bắt đầu có phân biệt chính tà. Đến khi yêu giáo Đông lai, dịch Hồ thư sang tiếng Hán thì sự tình lại càng phức tạp. Đối với các vị mà nói, tranh thiên hạ chỉ là tranh đoạt chính trị, còn đối với chúng ta thì đây lại là cuộc tranh giành đạo thống. Người hưng vượng thì ta trầm luân không thể ngóc đầu dậy, cho dù giờ ta đã tỉnh ngộ, ăn năn về những chuyện mình làm trước đây, nhưng đối với Phật giáo ngoại lai vẫn căm hận vô cùng. Hừ, Phật giáo cũng chỉ là diễn giảng yêu thư, khuếch trương yêu pháp, trí trá làm đạo trung dung mà thôi. Cái gì mà gây tội nghiệt trước, tương lai sẽ phải chịu quả báo, bổ thí một đồng tiền, sẽ nhận được báo đáp gấp vạn gấp trăm chứ, tất cả đều chỉ là một lũ mê muội vọng cầu công đức mà thôi. Nếu thật sự là vạn pháp giai không, thì còn tham mê những thứ đó làm gì?”.

Từ Tử Lăng mới lần đầu nghe người khác bài xích Phật Giáo, những luận điệu này hiển nhiên là luôn ở bên cửa miệng của người trong Ma môn, vì vậy mà Tào Ứng Long vừa nhắc đến là đã thao thao bất tuyệt, nói như trường giang đại hải.

Tào Ứng Long lại nói tiếp: “Còn về chuyện muốn diệt Từ Hàng Tịnh Trai thì lại càng khó hơn. Âm Quý Phái xưa nay đấu tranh với Từ Hàng Tịnh Trai, nhưng thủy chung vẫn đều ở thế hạ phong. Hơn nữa Tịnh Trai đã vượt lên trên các tông giáo bình thường, trở thành thánh địa vô thượng của Phật đạo lưỡng gia. Nếu có kẻ nào công nhiên công kích, bọn Ninh Đạo Kỳ hoặc đám cao tăng của Phật Môn Tứ Tông xưa nay vốn không hời chuyện trần tục tất sẽ nhúng tay can dự vào”.

Từ Tử Lăng chỉ biết há hốc miệng ra nghe y nói: “Phật Môn Tứ Tông là gì?”.

Tuy gã rất muốn trực tiếp hỏi luôn chuyện của Thạch Thanh Tuyền, nhưng lại không thể tự chủ được để cho chuyện nội tình của Ma môn thu hút. Đến giờ mới hiểu được tại sao họ Tào lại tự tin gã sẽ nghĩ rằng tin tức của y đáng giá, đủ để đổi lấy tính mạng. Nửa canh giờ đã trôi qua trong nháy mắt, tâm thần của Từ Tử Lăng đã hoàn toàn đặt vào cuộc đấu tranh tách biệt khỏi giang hồ hay chính trị nhưng lại có liên quan mật thiết với chúng này.

Tào Ứng Long lại ngược mắt nhìn sắc trời rồi đáp nhanh: “Tứ Tông chính là Thiên Đài Tông, Tam Luận Tông, Hoa Nghiêm Tông và Thiên Tông, chủ trì đều là những cao tăng võ công xuất phạm nhập thánh, đạo hành cao thâm vô lượng, hơn nữa lại chưa bao giờ nhúng tay vào những phân tranh của thế tục và võ lâm, đương nhiên là cũng không có kẻ nào dám đụng tới bọn họ. Ngoại lệ duy nhất chính là Thạch Chi Hiền, y đã từng lần lượt báỉ làm môn hạ của Gia Tường đại sư của của Tam Luận Tông và Đạo Ngôn đại sư trong Thiên Tông Tứ Tổ để học lên võ nghệ, trong Ma môn y cũng kiêm thông sở trường của hai nhà, nếu không phải Từ Hàng Tịnh Trai có nhân vật kiệt xuất như Bích Tú Tâm, e rằng cho dù Ninh Đạo Kỳ đích thân xuất thủ cũng vị tất đã chế phục được”.

Từ Tử Lăng thấy Tào Ứng Long hợp tác như vậy, thì bắt đầu tin rằng y có thành ý hối cải, đồng thời cũng có chút lo lắng cho an nguy của y, tuy rằng nghi vấn trùng trùng, nhưng lại không dám để câu chuyện đi quá xa, bèn vội vàng nói: “Dương Hư Ngạn và Thạch Chi Hiền có quan hệ gì? Tại sao y lại đi hại nhi nữ của Thạch Chi Hiền?”.

Tào Ứng Long đáp: “Nói một cách nghiêm khắc thì Dương Hư Ngạn chưa thể xem là người trong Ma môn, y có quan hệ với Ma môn, đều là do một tay Thạch Chi Hiền mà nên”.

Tào Ứng Long ngưng lại một chút như suy nghĩ gì đó, rồi ngẩng đầu lên dứt khoát nói: “Dương Hư Ngạn chính là cháu của Dương Kiên, con của Dương Dũng, cháu gọi Dương Quảng bằng chú”.

Từ Tử Lăng động dung thốt lên: “Thì ra là vậy!”.

Từ trước đến nay, gã và Khấu Trọng vẫn không thể nào hiểu rõ được thân phận thần bí của Dương Hư Ngạn, nên không hiểu sao y vừa nghe lệnh Dương Quảng lại vừa giúp đỡ người ngoài đối phó Dương Quảng. Nhưng nếu y đúng là con của Dương Dũng, vậy thì kẻ hại chết huynh trưởng tự lập làm đế kia chính là cừu nhân giết cha của y rồi.

Tào Ứng Long kể tiếp: “Thạch Chi Hiền đã ngấm cứu Dương Hư Ngạn, lấy thi thể của một đứa trẻ khác để thay vào. Có điều y cũng chẳng phải tốt đẹp gì, mà chỉ có ý đồ sau khi lật đổ Tùy triều sẽ giúp Dương Hư Ngạn khôi phục ngai vàng, còn mình thì ở phía sau không

chế. Chẳng ngờ sự tình lại có kỳ biến, y phát hiện cả tâm tính lẫn tư chất đều có thể kế tục được tuyệt học của y, thế nên đã thu làm đồ đệ, truyền cho võ công. Chuyện này ngoại trừ ta ra thì thiên hạ không người nào biết được, vì vậy ta mới dám mặt dày dùng nó làm điều kiện để trao đổi với Từ huynh". Kể đó y liền nhắm nghiền hai mắt lại, các đốt xương trong cơ thể khẽ phát ra tiếng "rắc rắc".

Từ Tử Lăng mới lần đầu chứng kiến bí pháp tán công của Ma môn, trong lòng lấy làm tiếc nuối thay cho Tào Ứng Long, nhưng cũng biết là mình không nên ngăn cản y làm vậy.

Tào Ứng Long từ từ nói: "Lúc Thạch Chi Hiền biết được thiên hạ đã đại loạn tới mức ngoài tầm khống chế của y, cũng vì một số nguyên nhân nào đó mà cả ta lẫn Dương Hư Ngạn đều không hay biết, đột nhiên mai danh ẩn tích, cơ hồ như đã biến mất trên cõi đời này vậy. Ta vốn không muốn liên thủ với Chu Xán và Tiêu Tiển, nhưng Dương Hư Ngạn đã đích thân tới gặp, thuyết phục ta đối phó hai người. Chính y đã tiết lộ cho ta biết Từ huynh và Thạch Thanh Tuyền từng liên thủ đối phó bọn Vu Ô Quyền, còn nói nếu ta không mau chóng giải quyết hai người, có khi Thạch Thanh Tuyền sẽ đem những bí điển của Ma môn mà Thạch Chi Hiền giao cho nàng bảo quản đưa cho Từ huynh, vì vậy cần phải tốc chiến tốc quyết, tiến hành song song hai việc cùng một lúc, để ta đối phó Từ huynh và Khấu Trọng, còn y thì đến Tứ Xuyên gạt lấy kinh điển về tay. Tình tiết bên trong thế nào cả ta cũng không được rõ lắm. Chỉ biết rằng con người Dương Hư Ngạn này tàn ác không thua gì Thạch Chi Hiền, hơn nữa y còn tin chắc rằng chỉ sau khi giết chết Thạch Thanh Tuyền, Thạch Chi Hiền mới khôi phục lại "bản tính" mà xuất đầu lộ diện, giúp y tranh giành thiên hạ". Nói đến đây, sắc mặt Tào Ứng Long đã trắng bệch như tờ giấy, miệng không ngừng thổ hốt hển.

Từ Tử Lăng chợt sinh lòng bất nhẫn, vội cầm hai tay tên đại hung nhân đã từng hoành hành bá đạo, giết người như ngóe này lên, một mặt thăm dò xem y có thực sự tán công hay không, một mặt ngăm vận công khống chế, ngăn không cho y tiếp tục tán công, đồng thời kinh hãi hỏi: "Dương Hư Ngạn nói cho Tào huynh biết mưu gian này đã nhiều ngày nay, ta làm sao kịp ngăn cản chứ?".

Tào Ứng Long được chân khí của gã truyền vào, sắc mặt bắt đầu có chút huyết khí, thở dài nói: "Ấn huệ duy nhất của Thạch Chi Hiền với ta, chính là truyền thụ ma công. Hiện giờ công phu của ta đã hoàn trả lại hết, từ nay không còn nợ y bất cứ thứ gì nữa".

Y thở dốc một hồi, rồi mới trả lời câu hỏi mà Từ Tử Lăng đang nóng lòng muốn biết: "Tên tiểu tử này không hiểu vì sao đã thọ nội thương rất nặng, cần phải tiềm tu một thời

gian mới có thể đến Tứ Xuyên tìm Thạch Thanh Tuyền được, vì vậy nếu Từ huynh lập tức lên đường, rất có khả năng sẽ đến trước y một bước, hóa giải kiếp nạn này cho nàng ta”.

Lúc này thì Từ Tử Lăng đã không còn hoài nghi gì Tào Ứng Long nữa, buông thõng hai tay y xuống, chân thành hỏi: “Rốt cuộc là Tào huynh còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành?”.

Tào Ứng Long cười khố: “Từ huynh quả thực cao minh, đã nhận ra sau khi tán công ta chỉ còn miễn cưỡng sống được nửa năm một năm, có điều tâm nguyện này của ta chỉ có thể dựa vào bản thân mình để hoàn thành. Ôi, chuyện này nói ra gì thật dài lắm. Nhưng nói một cách đơn giản thì ta đã từng bội phản lại tôn chỉ của sư môn, cùng với một nữ tử nảy sinh luyến ái, còn sinh hạ một con gái nữa. Lần này chính là muốn vứt bỏ tất cả, đến gặp mẫu nữ họ một lần, để họ biết rằng ta có nỗi khổ riêng, chứ không phải thật lòng muốn bỏ rơi hai người bọn họ”.

Từ Tử Lăng nghe y nói mà ngây người ra tại chỗ, nếu như trước đây có người nói với gã Tào Ứng Long giết người không chớp mắt mà cũng thâm tình như vậy, quả thực là dù đánh chết gã cũng không thể nào tin được.

Từ Tử Lăng biết thời gian không nhiều, liền chồm môi ngọị ngựa đến, đồng thời hỏi: “Lưỡng phái lục đạo rốt cuộc là những phái hệ nào, quan hệ ra sao? Thạch Chi Hiền kiếm thông sở trường của môn phái nào?”.

Tào Ứng Long cảm kích nhận lấy sợi roi ngựa từ tay gã rồi nói: “Thiên Ma Bí tổng cộng chia làm sáu quyển, từ đây mới phát triển ra thành lưỡng phái lục đạo, mỗi phái đều có sở trường riêng, trong đó Thiên Ma Thuật là lợi hại nhất, Đạo Tâm Trùng Ma đại pháp là nguy dị nhất, nhưng khi Thạch Chi Hiền dung hòa tâm pháp tối cao của Hoa Giác Phái và Bồ Thiên Các, sáng tạo ra kỳ công huyền ảo vô song có tên là Bất Tử Ấn thì ngay cả Chúc Ngọc Nghiên và Hướng Vũ Điền cũng phải thở dài thán phục”. Kể đó y lại nói: “Lưỡng phái là Âm Quý Phái và Hoa Giác Phái, lục đạo thì phân thành Tà Cực, Diệt Tinh, Chân Truyền, Bồ Thiên, Thiên Liên, Ma Tướng. Trong đó Chân Truyền lại phân thành hai, lần lượt là Đạo Tổ Chân Truyền và Lão Quân Quan”.

Tào Ứng Long tung mình lên ngựa rồi nói: “Lần này từ biệt, sẽ không còn cơ hội gặp lại, Từ huynh hãy cẩn trọng với Dương Hư Ngạn, chỉ thêm một thời gian nữa, y ắt sẽ trở thành Thạch Chi Hiền thứ hai đó”.

Nói đoạn, Tào Ứng Long lại cho tay vào người lấy ra một miếng trúc giản, nhét vào tay Từ Tử Lăng, rồi mới thúc ngựa phóng đi. Thiếu Soái quân liền tản ra hai bên, để y thoát khỏi vòng vây.

Gần ngàn chiến sĩ của mục trường do Khấu Trọng và Thương Tú Tuần dẫn đầu lướt tới như một đám mây, vừa hay nhìn thấy Tào Ứng Long phóng vút đi, rồi biến thành một điểm nhỏ khuất dần nơi chân trời.

Thương Tú Tuần nghi hoặc nhìn theo bóng người đã đi xa tít tắp, đến bên cạnh Từ Tử Lăng hỏi: "Đó không phải là Tào Ứng Long đấy chứ?".

Từ Tử Lăng thần nhiên đáp: "Chính là y!".

Thương Tú Tuần thất thanh thốt lên: "Cái gì?".

Khấu Trọng lúc này cũng thúc ngựa đến bên cạnh Từ Tử Lăng, rồi ghì cương dừng lại, ánh mắt dịch dần từ hướng chạy của Tào Ứng Long sang chỗ thì thể có cắm cây mộc côn sau lưng của Phòng Kiến Đỉnh, không nói tiếng nào.

Thương Tú Tuần sa sầm nét mặt, nhìn chằm chằm vào Từ Tử Lăng hỏi: "Tại sao lại thả cho y đi?".

Từ Tử Lăng cúi đầu liếc nhìn trúc giản trong tay, rồi cười khổ đáp: "Y dùng bí mật của Dương Hư Ngạn đổi lấy nửa năm sinh mạng, để có thể đi hoàn thành nốt tâm nguyện đã dang dở nhiều năm của mình".

Thương Tú Tuần biến sắc nói: "Dương Hư Ngạn là cái thứ gì, mà có thể khiến cho Từ gia cho rằng còn quan trọng hơn cả huyết cừu của trăm ngàn chiến sĩ trong mục trường chứ?".

Khấu Trọng vội vàng hòa giải: "Trường chủ bớt giận, Tử Lăng làm vậy ắt hẳn là có lý do của hắn".

Thương Tú Tuần mặt lạnh như băng nói: "Người đương nhiên phải giúp hắn rồi! Không phải ta tức giận, mà chỉ muốn có một giải thích vừa ý mà thôi".

Lúc này trời đã bảnh sáng, trên thảo nguyên tuy có cả ngàn người đang đứng, nhưng người nào người nấy đều im lặng như ve sầu mùa đông, nín thở chờ đợi.

Từ Tử Lăng ngược mắt lên nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp nhưng phủ đầy sát khí của Thương Tú Tuần, cười khổ nói: "Ta vốn đã hạ quyết tâm không để Tào Ứng Long sống rồi

khỏi đây, nhưng chỉ vì y lấy một tin tức có liên quan đến sinh tử của một vị bằng hữu của tiểu đệ ra trao đổi, nên mới không thể không...".

Thương Tú Tuần hấp tấp ngắt lời gã: "Là bằng hữu gì?".

Từ Tử Lăng thực thà đáp: "Là Thạch Thanh Tuyền, trường chủ đã nghe qua tên nàng bao giờ chưa?".

Thương Tú Tuần ngây người, kể đó thì mặt không còn chút huyết sắc.

Khấu Trọng thầm kêu hồng hét, đang không biết bổ cứu thế nào thì vị trường chủ xinh đẹp này đã nói: "Thì ra là Thạch Thanh Tuyền, chẳng trách mà Từ Tử Lăng ngươi lại bỏ mặc huyết cừu của Phi Mã Mục Trường, còn thả cho tên ác tặc đáng chết ngàn vạn lần này nhập hải quy sơn, để y tiếp tục tàn hại bá tánh vô tội nữa. Hừ, coi như ta đã nhìn lầm ngươi!".

Kể đó nàng lại quay sang nhìn Khấu Trọng, gần giọng nói: "Hiện giờ ta đuổi theo Tào Ứng Long, ngươi đi hay là không đi!".

Khấu Trọng ra vẻ khó xử nói: "Lăng thiếu gia vừa nói Tào Ứng Long chỉ còn lại nửa tính mạng, chắc không sống nổi quá nửa năm, trường chủ hà tất...".

Thương Tú Tuần nhấn giọng nói từng chữ một: "Ta chỉ hỏi ngươi, đi hay là không đi!".

Khấu Trọng cúi đầu buồn bã nói: "Lời của Lăng thiếu gia, cũng là ý của Khấu tiểu tử này, mong trường chủ bỏ quá!".

Thương Tú Tuần thúc ngựa lên phía trước hơn mười bước, rồi vòng ngược trở lại, đảo mắt một vòng, phụng nhãn sáng rực lên, gật đầu nói liền ba tiếng: "Hảo, hảo hảo!".

Rồi cao giọng nói: "Ân ân oán oán giữa chúng ta từ nay nhất đao lưỡng đoạn, sau này không còn liên quan gì đến nhau nữa! Các huynh đệ! Đi theo ta!".

Thương Tú Tuần chẳng ngờ lại không đuổi theo Tào Ứng Long, mà quay ngược trở lại đường cũ, các chiến sĩ mục trường ngơ ngác nhìn nhau trong thoáng chốc rồi cũng đuổi sát theo sau nàng, đến như gió, đi cũng như gió, trong nháy mắt đã biến mất không còn một bóng, chỉ còn lại mình hai gã và hơn trăm binh sĩ của Thiếu Soái quân.

Khấu Trọng nhảy xuống ngựa, lắc đầu cười khổ nói: "Nữ nhân ghen tuông".

Từ Tử Lăng ngượng ngùng thở dài: "Ta xin lỗi".

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai gã rồi nói: “Cả đời này chỉ có hai huynh đệ, ngươi còn nói những lời đó làm gì? Không có Phi Mã Mục Trường thì thôi, có phải là ngày tận thế đâu mà phải sợ”.

Từ Tử Lăng bất giác cảm thấy một cảm giác ấm áp dâng lên từ tận sâu thẳm trong đáy lòng, cầm trức giắt dúi vào tay Khấu Trọng, thấp giọng nói: “Bên trong chắc là bản đồ dẫn đến nơi cất giấu tiền tài của Tứ Đại Khấu, đáng lẽ nó là của Dương Hư Ngạn, nhưng Tào Ứng Long đã tặng lại cho ta. Rảnh rồi thì ngươi lấy ra xem thử coi có dùng được không”.

- o O o -